

[Forsvarsministeren.]

givet, at det maa være rigtigt, men saa vil jeg rigtignok gøre opmærksom paa, at saa har det ærede Medlem og hans Parti været grumme lidt interesserede i denne Sag, for de fik hvert Aar fra Ministeriet at vide, hvad de fik at vide i 1927, gennem Haandbog for Søværnet; dér kunde de se, hvorledes Ordningen var.

Dernæst vil jeg sige, at naar Socialdemokratiet her i Rigsdagen opnaar noget, nøjes vi, hvis der er en Regering, der er modsat os, ikke med at stole paa, at det bliver gennemført, vi passer ogsaa paa, at det virkelig bliver gennemført. Og naar det drejer sig om en Livssag for et Parti, er det højest utilgiveligt, at man i 5 Aar ikke ser efter.

Det ærede Medlem siger, at de vidste det ikke før i 1927, lad være, men i 1927 vidste de det, og de søgte at opnaa det mest mulige og stillede Ændringsforslag. Det ærede Medlem fortæller, at han førte natlige Forhandlinger i 1927. Det er første Gang, jeg hører, at man begyndte natlige Forhandlinger saa tidligt, men de har altsaa været ført, og saadanne Forhandlinger kan jo være formaalstjenlige; men det er et grumme trist Resultat, der er kommet for det ærede Medlem, for han stemte for en Finanslov uden at stille et eneste særligt Ændringsforslag. Der var kun et Forslag stillet af Regeringen, men det ærede Medlem vidste præcis 1928, at hvis Ordningen af 1922 skal gennemføres, skal denne Bevilling være 4—5 Mill. Kr. højere; det havde Regeringen meddelt ham. Han stemte desuagtet derfor. Det ærede Medlem saboterer Ordningen af 1922, han viste Vejen i 1928 ved den Afstemning, der er fuldkommen analog med, hvad der sker her. Og endelig kan jeg tilføje, at han senere har fulgt den samme Fremgangsmaade.

Jeg siger derfor: Hvis det konservative Folkeparti havde rent Mel i Posen, hvis det havde stemt, saadan som det siger her i Dag, man bør stemme, saadan som det mener, jeg burde stemme i Dag, saa har det et Synderegister med Hensyn til Forsvarslovene som intet andet Parti, for saa har det stemt fuldstændig i Modstrid med, hvad deres Ordfører her hævder.

Christmas Møller: Den højtærede Forsvarsminister kan have Ret i, at vi alle er Syndere, men jeg tror, at vi ikke kan blive helt enige om, hvem der er den værste. Men til den højtærede Forsvarsminister vil jeg gerne sige, at man kan jo godt nogle

Aar efter stille det op paa den Maade, som Forsvarsministeren gør det, og sige, at dér kan man se, hvordan de Konservative, da de blev klar over Stillingen i 1927, baade i 1927 og 1928 lod Sagen gaa sin skæve Gang.

Ja, saadan kan Forsvarsministeren godt stille det op — jeg ser ganske bort fra, at han jo ikke kan have været uvidende om, at de Partier, som 1927 havde Flertal her i Salen, forhandlede om mange Spørgsmaal, det laa fuldkommen klart og aabent for alle, det behøvede ikke at være nogen Hemmelighed. Men hvordan var Stillingen i 1927? Stillingen i 1927 var den, at man gennem en Aarrække, fra 1922 til 1927, havde været vant til, at Forsvarsudgifterne havde den og den Størrelse.

Hvis vi saa, pludseligt brydende ind, havde sagt: Alt det skal ændres med et Tag, ja, saa tror jeg ikke, det havde været nogen særlig forstandig politisk Handling, og saa tror jeg ej heller, man kunde sige, at der havde været saa forfærdelig megen Begrundelse herfor, fordi det ganske simpelt var naturligt og rimeligt, at man søgte efterhaanden at faa dette Krav — Overraskelsen var jo heller ikke ringe —, at der maatte være Overensstemmelse mellem Lov og Bevilling, gjort stærk nok. Vi vilde gerne have gennemført Kravet straks.

Vi naaede ikke i 1927 og vi naaede ikke i 1928 saa langt, som vi gerne ønskede. Dette var ikke vor Skyld. Vi forhandlede dette Spørgsmaal, og vi havde kun eet Sted at forhandle hen, hvor vi kunde søge at faa disse Bevillinger i Vejret; men vi havde fra tidligt i 1928 gjort klart, at nu vilde vi ikke blive ved med den Ordning, som bragte Finansloven i Uoverensstemmelse med Forsvarsordningen.

Det var ganske naturligt og rimeligt, at man søgte paa dette Omraade at gaa roligt frem, at man søgte at gøre det klart, at denne Ordning ikke kunde blive opretholdt i hele Perioden. Derfor har Forsvarsministeren aldeles ikke Ret i de Betragtninger, han har gjort gældende. Thi han saboterer Forsvarsordningen med den Hensigt at ødelægge den. Naar vi for vort Vedkommende ikke i 1927.... (Uro).... Ja, jeg kan nok mærke, at det kniber for de Herrer, for de begynder at blive saa urolige. Naar vi ikke i 1927 og 1928 krævede den fulde Gennemførelse af Forsvarsparagraffernes Budgetter, saa var det ikke i den Hensigt at ødelægge Forsvarsordningen, men saa var det for at bygge den op og bruge den i fuld Overensstemmelse med, hvad den skulde være ifølge gældende Lov.